

og aandelige Interesser, vil ganske naturligt opstaa en vis Følelse af, at Drikkeriet er af det onde. Man vil dog ikke nøjes med at mene, hvad det ærede Medlem Hr. F. K. Madsen synes at tro, at man blot behøver at bekæmpe Drukkenskab, men man vil ogsaa undersøge, hvorvidt man i det hele kan sige, at Drikkeri, Spiritus, alkoholiske Drikke er en Nødvendighed for Selskabslivet, for Menneskers Livsglæde, for alt, hvad der overhovedet skal bidrage til at kaste en lille Smule Solglans over Tilværelsen. Og man kan gaa videre og spørge sig selv: Er det ikke givet, at de alkoholiske Drikke mange Gange, uden at vi rigtig har Færten deraf, tilsløret, har bidraget til at forværre baade sociale og moralske Forhold? Og her vil jeg bede det ærede Medlem undersøge, hvilken Rolle Alkoholen spiller i vort Samfund, for da vil han komme til det Resultat, just som Arbejderfører, at den Arbejderfører, der ikke har Øje for Alkoholens Fordærvelighed, tager ikke tilstrækkelig Affære for de Folk, han repræsenterer. Dette er ikke nogen Anklage mod det ærede Medlem, det skyldes blot dette ene simple, at han ikke har studeret dette Spørgsmaal til Ende. Hvis det ærede Medlem havde undersøgt, hvor megen Elendighed der stammer ikke blot fra Drukkenskab, men fra Alkoholnydelsen i Almindelighed, vilde han ikke have udtalt sig, som han har gjort her i Dag.

Jeg maa i øvrigt sige, at naar man taler om Afholdsbevægelsen, hvem er det saa egentlig, der befolker Afholdsforeningerne her i vort Land? Jeg, der har en Del Føling med, hvad der foregaar baade i By og paa Land og har holdt adskillige Foredrag ogsaa om dette Emne, maa sige, at de Mennesker, jeg har talt for, har været Folk af de rigtig brede Lag, Folk af Bondestanden og af Husmandsstanden. Det har været Landarbejdere, Haandværkere, Arbejdsmand, undertiden isprængt Folk af Middelklassen, men langt overvejende Folk af det egentlig brede Lag, der tilhører denne Bevægelse. Derfor maa jeg ogsaa, da nu det ærede Medlem Hr. F. K. Madsen har haft Ordet, tillade mig at gøre opmærksom paa, at man som Afholdsforkæmper taler for Folk, der hører til den Del af vort Samfund, som man med et bredt Udtryk kalder Underklassen, og de har for længst forstaaet Faren ved Alkoholnydelsen og organiseret sig mod den; men de har ikke kunnet blive staaende ved dette ene Krav: Oplysning, og i øvrigt tage Sigte paa, hvad Samfundet i Almindelighed sætter i Scene til Gavn for social Ophjælpning, men de har forstaaet,

at de maatte paakalde Lovgivningens Hjælp — hvor langt er det næste Spørgsmaal.

Nu ser det imidlertid ud til, at det ærede Medlem Hr. F. K. Madsen har faaet et stærkt Indtryk ved sit Besøg i Helsingfors. Det er farligt at komme udenlands, lader det til. Man kan nemlig derved godt faa Indtryk, som er af den Art, at man i sin glødende Begejstring for Drikkeriets Frihed tager fejl i sin Bedømmelse af Situationen, idet man uden videre gør finske eller her norske Forhold til ligeartet med det, der foregaar i den Lovgivning, vi i Øjeblikket beskæftiger os med her. Men det stemmer ikke med Virkeligheden. Det Lovforslag, vi beskæftiger os med her, er ingenlunde et Skridt videre ud over, hvad der har været gjort tidligere i dansk Lovgivning mod Alkohol. Men det ærede Medlem var grumme begejstret efter Afstemningen ved anden Behandling; det glædede ham oven i Købet, at man ikke gik saa vidt, som den efter hans Mening egentlig fanatiske Side af Afholdsbevægelsen ønskede at gaa. Det ærede Medlem sagde glædestraalende, at det var første Gang, man i det danske Folketing havde nedstemt Krav, som Afholdsfolkene intransigente Fløj, hvis jeg maa bruge det Udtryk, ønskede vedtaget. Vi er altsaa ikke gaaet saa vidt. Vi har f. Eks. forkastet Søndagsforbud. Jeg kan sige med det ærede Medlem Hr. Heilesen — jeg er fuldstændig enig med ham deri, og jeg rejste allerede Spørgsmaalet ved Sagens anden Behandling — skal Ædruelighedskommissionen ikke tage de Spørgsmaal op til nærmere Undersøgelse, skal vi ikke have en Redegørelse for, hvorledes det staar til i Verden, hvad vi kan vente at skulle gøre her? Det ærede Medlem Hr. F. K. Madsen maa forstaa, at der slet ikke er Fare for Haanden. Vi har paa dette Punkt som paa andre ganske simpelt ikke povet os ud i noget, der kunde ligne Forbud. Vi er blevet staaende ved status quo, der ikke paa mange Punkter skiller sig fra, hvad man kan sige ogsaa hører til det, som det ærede Medlem i Praksis har maattet anerkende og tie stille til i lange Tider.

Efter at have hørt det ærede Medlems Tale spørger man imidlertid uvilkaarligt: Hvad vil da Massen, jeg mener, hvad vil den store Masse af Befolkningen? Den store Masse af Befolkningen vil, at vi skal leve et ædrueligt Liv, og den paakalder Lovgivningens Hjælp. Man har i Praksis her i Landet i lange Tider haft en Ordning, hvorefter Kommunerne har Ret til i Kraft af den almindelige Valgret at bestemme